

lisme, son bon humor, sa fina burla, sa fantasia tota rabelesiana, i quan brillava en Jan Steen, am models vulgars, en donar an els homes lliçons de la major moralitat.

I, en veritat, moltes obres den Jan Steen semblen esser en Shakespeare en imatges.

Am son gust de la senzillesa naturalista, en Charcot no apreciava de grat les innovacions de l'art modern. Lo complicat, lo rebuscat, lo adressat, el deixaven fred, lo mateix que lo nulós, lo «imprecís», lo «flonjo».

Se mostrava molt sever per la pintura dels simbolistes i dels impressionistes. Fins trobava excessius els elogis tributats an en Corot; i, havent tingut ocasió de desfer-se d'un quadro d'aquest mestre, ho féu sense pena. A cap preu hauria consentit separarse de son Jan Steen.

No era, per això, insensible a l'encant del color. Tenia en molta estima un present que li va fer son amic Burty: un album que contenia ls croquis i notes de viatge presos al Marroc pel pintor Delacroix.

Si en Charcot tenia l'ull exercitat pera l diagnostic visual, la musica no l deixava indiferent.

Ell mateix s'havia fet una educació musical bastant completa, seguint assiduament els grans concerts parisencs. Molt temps abans de que la moda hagués posat en honor als mestres antics, en Charcot havia mostrat per ells una predilecció inesperada. En Glück, sobre tot; l'encisava per una senzillesa que no exclou la grandiositat, i se complavia en fer-se tocar passatges d'*Orpheu*.

Sense reserva admirava an en Beethoven: coneixia ls themes de totes ses symphonics, am totes llurs variacions. Va defendre energicament an en Bizet, quan encara l xiulaven.

Però va passar molt temps sense apreciar la musica wagneriana, de l'harmonia la qual li semblava inutilment complicada i plena d'una obscuritat tota germanica. No n'havia sentit més que fragments. Després, quan va veure representar en el theatre una opera den Wagner, va agafar-ne l'amplitut i va modificar son primer judici. Un cop-d'ull de conjunt li havia permès d'entreveure l'hermosura de l'obra.

En Charcot no saborejava gaire la poesia: el llenguatge rythmat li semblava massa artificial. Fòra den Shakespeare, que llegia en el text anglès i de qui citava sovint versos, descuidava les obres dels poetes; no obstant, va acullir an aquests am ben-